

ini-ho tot, desesperant-se; després probà de plorar, de cercar alguna engruna de consol, de resignació... però tot devades, que'l descans regenerador poc l'assolia. En la cambra sols hi sentia constant, atidor, el fuetieg dels seus polsos que li frucaven com el pèndul d'un rellotge. En canvi del altre part del embà n'hi arribava clara i vibrant l'alegre gaizara dels seus nebodets, quins cantaven cançons de Nadal i pegàven al tió. En Rafel i la seva dona reien com a benicets, acompanyant a chor a els llurs fillets els quals demanàven a crits al bon Jesusei: «Neules, neules, turrons i vi blanc». ¡Quanta felicitat!

El desgraciat jep no va poder aguantar més semblant suplici. Saltà del llit d'una revolada, atravessà la cuina, sortí defora llensant un crit de desesperació-salvaigr, i deixant la porta oberta de bat a bat devallà furient per camps i vinyes.

Al cap de tres dies de no haver esment d'on parava en Jep de can Rourell, a la fi un pastor va descobrir el seu cadavre al fons d'un barranc, amb el cap xafat i els ossos capolats.

Tant prompte com en Rafel ho va saber, se n'hi anà corrents. I al veure'l al baixat, extés, ert, amb la cara inflada i el cap plé de sanc, exclamà tant sols menires amb la mà del revés s'aixugava una grossa llàgrima:

— ¡Pobre germà!... ¡Tant que anaves sempre darrera de la sort, Déu te l'ha donat ben trist!

sala de ball?... Una cosa'm tens de dir: ¿quí hi jau des-sota d'aquell roser tan preciós?

Allavors la noia, que'm mirava amb certa curiositat, baixà tristament la vista i senyalant-me un pomel de roses que es veia al damunt d'una tauleta, respongué amb un laconisme encantador:

— Aquelles ne són del roser del fossaret. Es la fossa de la meua mareta, que al Cel sia. Jo mateixa el vaig plantar com a record l'ensendemà d'haver-la enterrada.

— Eis hermosa de cara i de cor — vaig contestar-li emocionat, reparant que els ulls se m'humitejaven.

— Fa cinc anys que cada setmana tant si plou com si neva, les mudo del gotet dues vegades. Les roses noves les hi acompanyo amb pare-nostres, i de les velles m'en despedeixo a petons, que prou se n'enduen més que fulles. Aixís no estic mai sola, mai, i fins me sembla que no soc tan desgraciada...

I mentres ella, amb graciosa candorositat, me confés-sava tan tendres afectes, jo acabava de donar els últims toms de vena, arreglant-li tot amb un interés i un cuidado, com si es tractés d'una germana meua.

— Vaja, ¿ho tens bé aixís? — li vaig dir boi apartant ja el caxonet de fusta. — Doncs mira, d'aquí quinze dies, si Déu ens ajuda, ja podràs caminar amb una crosseia i ben aviat tornar a cuidar el jardinet de la teua mare.

Efectivament; la soldadura del ós no va fer-se esperar gaire, degut a la robustesa i joventut de la malalta, i prompte va comensar a llevar-se, provant de donar els